

Arrest

nr. 194 045 van 23 oktober 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekster, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, vraagt op 4 mei 2017 in België asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat aan de verzoekster door de Deense autoriteiten een visum type C (kort verblijf) werd afgegeven geldig voor een verblijf van 22 dagen tussen 20 maart 2017 en 25 april 2017. Op 13 juni 2017 wordt een overnameverzoek gericht aan de Deense overheden die op 13 juli 2017 in toepassing van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat

door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek.

Op 17 juli 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(…)

Alias: (…)

+ 1 kind: (…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Denemarken toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Sierra Leone van Fullah afkomst verklaart te zijn, werd op 27.04.2017 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 04.05.2017 asiel in België. Betrokkene was vergezeld door haar minderjarige zoon ((...), geboren te Freetown op (...), Sierra Leone) en hij volgt de asielprocedure van betrokkene. Betrokkene was niet in het bezit van enige persoonlijke – of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene in het bezit werd gesteld van een visum in Deense vertegenwoordiging door de Deense ambassade te Accra (Ghana). Dit visum was geldig voor een verblijf van 22 dagen met geldigheidsperiode van 20.03.2017 tot 25.04.2017.

Op 17.05.2017 werd betrokkene gehoord in het kader van haar asielprocedure in België. Hierin verklaarde ze dat haar smokkelaar voor haar een paspoort liet maken en ze verklaarde hierbij ook te zijn meegenomen naar een verre plaats waar haar vingerafdrukken geregistreerd werden. Op basis van het feit dat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat betrokkene door de Deense vertegenwoordiging te Accra (Ghana) in het bezit werd gesteld van een visum denken we te mogen besluiten dat betrokkene door haar smokkelaar naar Accra (Ghana) werd gebracht in het kader van een visumaanvraag. Betreffende haar concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene op onbekende datum vertrokken te zijn vanuit Sierra Leone en stelde ze per boot en vliegtuig naar België te zijn gereisd waar ze ongeveer 4 weken voor haar interview in België arriveerde. Betrokkene verklaarde dat ze via een paspoort reisde dat door haar smokkelaar voor haar geregeld werd. Dit kon echter niet bevestigd worden aan de hand van het desbetreffende paspoort, het visum of eventuele binnenkomst – of vertrekstempels vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van haar gehoor in België. Betrokkene verklaarde hieromtrent dat het paspoort na aankomst opnieuw werd afgenomen door de smokkelaar.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot asiel te vragen in België en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Ze verklaarde hieromtrent dat ze zonder specifieke reden besloot om asiel te vragen in België enkel omdat ze door haar smokkelaar naar België werd gebracht. Verder verklaarde betrokkene geen bezwaren te hebben tegen Denemarken.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 13.06.2017 werd er voor betrokkene en haar minderjarige zoon een overnameverzoek gericht aan de Deense instanties die op 13.07.2017 instemden met dit verzoek met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als

grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo benadrukken we nogmaals dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde zonder specifieke reden asiel te hebben gevraagd in België en ze tevens ook geen melding maakte van concrete bezwaren tegen Denemarken. We wensen dan ook nogmaals te herhalen dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar asielaanvraag dient te worden behandeld.

We merken verder op dat Denemarken instemde met ons verzoek voor de overname van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013: "wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk." De overname op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene na overdracht aan Denemarken de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Indien betrokkene besluit een asielaanvraag in te dienen bij de Deense autoriteiten zal dit verzoek door de Deense instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal dan ook gemachtigd zijn te verblijven in Denemarken in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verder benadrukken we ook dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit betekent

dat de Deense autoriteiten asielaanvragen onderwerpen aan een individueel onderzoek en, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekennen aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Verder worden er door betrokkene geen concrete elementen aangehaald waaruit af te leiden valt dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont waardoor er dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de asielprocedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM of het EU-Handvest. Daarnaast maakte de betrokkene zelf tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Denemarken die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene geen bezwaar te hebben tegen Denemarken.

Ten slotte wijzen we nogmaals op het feit dat betrokkene tijdens haar gehoor betreffende haar gezondheidstoestand verklaarde regelmatig buikproblemen te hebben. Daarnaast stelde betrokkene tijdens haar inschrijving bij onze diensten dat ze haar minderjarige zoon tevens ook medische problemen heeft en meer specifiek een probleem aan haar hand. Betreffende deze verklaarde gezondheidsproblemen bij zowel betrokkene als haar minderjarige zoon benadrukken we dat er hieromtrent tot op heden geen medische attesten of andere concrete documenten werden aangebracht. Er zijn in het dossier van betrokkene dan ook geen elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene, of haar minderjarige zoon, een overdracht aan Denemarken verhinderen of dat de betrokkene en/of haar minderjarige zoon door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder merken we op dat er tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien noodzakelijk. Tevens zullen de Deense autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte gesteld worden van de overdracht van betrokkene en haar minderjarige zoon.

De betrokkene is in België met haar minderjarige zoon. Indien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar zoon hierdoor een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Denemarken betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Denemarken kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Italië. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Denemarken bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat betrokkene dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een alleenstaande moeder.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Deense autoriteiten ⁽⁴⁾.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EH RM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EH RM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EH RM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

II.3. Op het moment van haar asielaanvraag was de verzoekende partij zich niet bewust van het feit dat zij het voorwerp kon en zou uitmaken van een overdracht aan Denemarken.

Thans heeft zij echter schrik gekregen zich in Denemarken niet van een asielpprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden verzekerd te zien.

Ook de internationale pers is bijzonder kritisch voor Denemarken.

Cf. The Local - "Danish asylum centres under scrutiny after abuse report" (stuk 3):

Danish asylum centres under scrutiny after abuse report

A report from Information newspaper that accused the leader of the Næstved Asylcenter of physically and emotionally abusing asylum seekers has led to calls for national action.

Information reported that the head of the Næstved Asylcenter, one of four tent camps erected to house asylum seekers, ran the centre with heavy-handed tactics including the use of physical force, threats and collective punishment.

Twelve residents of the tent camp told the newspaper that the man often threatened to delay their asylum applications by sending them to Centre Sandholm outside of Copenhagen, where their cases would have to start again from scratch.

Residents also filmed two incidents in which the camp's staff used physical force against a Syrian asylum seeker; binding his legs and shoving his face into the ground.

(...)

Several politicians have vowed to hold Integration Minister Inger Støjberg accountable for the conditions in Danish asylum centres and several experts have called on Denmark to establish a new system for monitoring the centres, saying that current checks from the Danish Immigration Service (Udlændingestyrelsen) and the parliamentary ombudsman are not up to the task."

II.4. Ook hebben kandidaat-vluchtelingen slechts toegang tot een advocaat na geconfronteerd te zijn geweest met een negatieve asielbeslissing (stuk 4).

Dit maakt echter een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.proasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(ii) Information and legal advice

Asylum seekers are usually unaware of administrative procedures of the country where they seek asylum and may therefore not be able to invoke procedural rights correctly. For asylum seekers applying at entry points, the first interview usually takes place at the airport or at the border zone, and most of the applicants await the decision on the admissibility of their application in that location. Whether asylum seekers submit their claims after entering the country or immediately upon arrival, they need access to basic information about the asylum procedure, including access to interpretation facilities, as well as basic legal counselling.

♦ Asylum seekers should have access to legal counselling already at the beginning of the asylum effectiveness of the protection system.¹⁷

♦ Asylum seekers should be informed in writing and without delay of the practical arrangements for their reception and of other useful information concerning the asylum procedure (interviews, supporting documentation, appeal possibility, access to legal aid, etc.). They should in particular be made aware of how the procedure works and what their rights and obligations are. Information leaflets should be in a language and in terms understandable to asylum seekers, preferably in their own language.¹⁸ The authorities should share any other relevant information with asylum seekers.

Het is opvallend dat de motivering van de bestreden beslissing het zelfs niet heeft over deze UNHCR-guidelines.

II.5. Ook werd er niet zo lang geleden een zeer controversiële wet gestemd in het Deense parlement, die het de Deense overheid mogelijk maakt om de bezittingen van vluchtelingen te confisqueren.

Cf. Human Rights Watch: « Une réforme du droit d'asile méprisable au Danemark. » (stuk 5):

"L'ONG Human Rights Watch (HRW) a jugé mercredi "méprisable" et "purement vindicative" la réforme du droit d'asile très décriée votée la veille au Danemark et qui autorise notamment la confiscation des effets de valeurs détenus par les migrants.

"Je trouve méprisable que le Danemark, et dans une certaine mesure la Suisse, veulent saisir les derniers effets personnels de personnes qui, à cause de leur exil et de leur vulnérabilité, sont déjà appauvries et n'ont plus grand chose sur elles", a déclaré le directeur exécutif de HRW Kenneth Roth, en présentant le rapport 2016 de l'ONG. "Est-ce qu'un pays riche comme le Danemark a vraiment besoin de dépouiller (...) ces demandeurs d'asile désespérés avant de leur offrir des services de base ?", s'est-il interrogé devant la presse.

Le Parlement danois a adopté mardi à une écrasante majorité une réforme très controversée du droit d'asile, qui prévoit la possibilité de confisquer les effets des migrants, de diminuer leurs droits sociaux et d'allonger les délais de regroupement familial. »

En

Cf. The Guardian, « Danish parliament approves plan to seize assets from refugees. » (stuk 6):

"The darkening mood was embodied by Denmark's decision to seize refugee assets, a move that the UN described as concerning and regrettable. An academic specialist confirmed that Danes are expected to use their own income before claiming benefits, but pointed out that except on rare occasions, police do not have the right to search Danish welfare claimants.

Rights campaigners have criticised the laws, which will also prevent refugees from applying to be reunited with their children for three years, and will only give war refugees from Syria one year of protection."

Wanneer verwerende partij verzoekende partij aldus naar een land als Denemarken uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Bovenstaande artikel geven een veelzeggend beeld weer van het actuele Deense vluchtelingenbeleid.

Verwerende partij lijkt in het geheel niet op de hoogte te zijn van de problemen in Denemarken. Nochtans kan ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Deense asielprocedure.

Het is aldus ten onrechte dat zij het aandurft om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Denemarken.

II.6. Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft.

In casu mag evenmin worden voorbijgegaan aan het bijzonder kwetsbaar profiel van de verzoekende partij als alleenstaande vrouw met een zoontje van 4 jaar oud. Verwerende partij lijkt hier geenszins rekening mee te hebben gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 3 EVRM;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoekende partij vreest dat zij geen asielprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden zal verkrijgen in Denemarken. Zij verwijst naar enkele internationale nieuwsberichten. Verzoekende partij houdt voor dat zij slechts toegang zou hebben tot een advocaat na een negatieve asielbeslissing en dat er recent een wet werd gestemd die de Deense autoriteiten zou toelaten om de bezittingen van asielzoekers in beslag te nemen. Verzoekende partij stelt tot slot dat zij als alleenstaande vrouw met een minderjarig kind tot een kwetsbaar profiel zou behoren.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 EVRM, merkt verweerder op dat aan het art. 3 EVRM is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verweerder de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.).

Verzoekende partij steunt haar beweringen op basis van een aantal algemene nieuwsberichten, waaruit zou moeten blijken dat de asielprocedure in Denemarken structurele problemen zou vertonen die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk melding maakt van de volgende elementen:

"(...)"

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die de situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat er geen bezwaren voorhanden waren voor een overdracht van verzoekende partij aan Denemarken.

Art. 3 EVRM voorziet dat "(...)". "Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door art. 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het

bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van art. 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door art. 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door art. 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door art. 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. Verzoekende partij beperkt zich tot het verwijzen naar een aantal algemene nieuwsberichten – zonder deze op haar eigen situatie te betrekken – om te beweren dat zij in Denemarken onderworpen zal worden aan handelingen die in strijd met art. 3 van het EVRM zijn.

Verweerder benadrukt vooreerst de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van art. 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in art. 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken (zie Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Voorts laat verweerder gelden dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij als alleenstaande vrouw met een minderjarig kind in Denemarken tot een groep zou behoren die systematisch aan onmenselijke en vernederende behandelingen zouden onderworpen worden.

De bewering van verzoekende partij dat zij als alleenstaande vrouw met een minderjarig kind een kwetsbaar profiel zou hebben, wordt niet ondersteund door enig bewijskrachtig stuk. Verzoekende partij toont niet aan dat zij als alleenstaande vrouw met een minderjarig kind niet de nodige zorgen zou verkrijgen in Denemarken of evenmin in een opvang zou geplaatst worden die niet aangepast is aan haar noden.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij als alleenstaande vrouw met een minderjarig kind tot een groep zou behoren die in Denemarken systematisch worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij er niet in slaagt individuele elementen aan te duiden, die er op zouden wijzen dat verzoekende partij bij een overdracht aan Denemarken het slachtoffer zou worden van een schending van art. 3 EVRM.

In casu lijkt de zwakte in het vervullen van deze bewijslast te liggen in de verklaringen van verzoekende partij zelf, die er niet in slaagt een concrete aanwijzing te geven dat zij slecht zou worden behandeld in Denemarken.

De vraag die aan verzoekende partij werd gesteld, is nochtans voldoende duidelijk, en is van aard om te doen aannemen dat verzoekende partij afdoende de kans heeft gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking had, te doen gelden. Letterlijk werd aan verzoekende partij gevraagd: "Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van het Dublinreglement), zouden rechtvaardigen?"

Verzoekende partij verklaarde:

"Ik zou het niet weten. Die blanke man heeft mij naar België gebracht. Ik heb geen bezwaren tegen Denemarken".

Verzoekende partij gaf initieel zelf aan geen enkel bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Denemarken. Thans beweert verzoekende partij dat zij de draagwijdte van de vraag niet zou hebben begrepen en dat zij schrik heeft om in Denemarken onheus behandeld te worden.

Verweerder laat hierbij gelden dat de vraag die aan verzoekende partij gesteld werd voldoende duidelijk was. Het gehele verhoor was gekaderd binnen de overdracht van verzoekende partij aan Denemarken, zodat zij op heden niet ernstig kan voorhouden niet te hebben begrepen dat haar werd gevraagd of zij bezwaar had tegen de overdracht aan Denemarken.

Terwijl de vermeende vrees voor een slechte behandeling in Denemarken evenmin kan worden aangenomen (zie infra).

Betreffende de buikklachten van verzoekende partij en de klachten van haar minderjarige zoon met betrekking tot zijn hand, laat verweerder gelden dat verzoekende partij tot op heden geen medische attesten of andere elementen voorlegde waaruit zou blijken dat haar gezondheidstoestand van die aard zou zijn dat zij bij een overdracht aan Denemarken het slachtoffer zou worden van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

De gemachtigde merkt hierbij terecht op dat, voor de overdracht van verzoekende partij, Denemarken geïnformeerd zal worden over de medische toestand van verzoekende partij en haar minderjarig kind. Verweerder wijst tot slot op het gegeven dat verzoekende partij in Denemarken eveneens beroep zal kunnen doen op de aldaar beschikbare gezondheidszorg.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat haar gezondheidstoestand of deze van haar kind haar zou beletten naar Denemarken overgedragen te worden.

Verzoekende partij toont niet aan dat er in haren hoofde ernstige, duidelijke en individuele elementen zouden bestaan die tot een schending van art. 3 EVRM zouden leiden wanneer zij aan Denemarken zou overgedragen worden.

Daar er geen individuele elementen aanwezig zijn die zouden wijzen op een schending van art. 3 EVRM, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de algemene situatie in Denemarken aanleiding zou geven tot een schending van art. 3 EVRM bij een overname van verzoekende partij. Verzoekende partij verwijst naar een aantal algemene nieuwsberichten omtrent asielzoekers in Denemarken.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht vaststelde dat Denemarken partij is bij de Conventie van Genève en het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens. Er mag dus van uitgegaan worden dat Denemarken haar verplichtingen, voortvloeiende uit deze verdragen, zal nakomen.

Denemarken, net zo goed als België, behandelt asielaanvragen op een individuele manier en kent de vluchtelingenstatus of de status van subsidiaire bescherming aan die personen toe die aan de toepassingsvoorwaarden voldoen.

Dat verzoekende partij in staat zal zijn haar asielaanvraag in Denemarken voort te zetten, vloeit voort uit het gegeven dat de Deense autoriteiten zich op 13.07.2017 uitdrukkelijk akkoord verklaarden met een overdracht van verzoekende partij naar Denemarken overeenkomstig de Dublin III-verordening.

Verzoekende partij tracht, door te verwijzen naar een aantal internationale nieuwsberichten, voor te houden dat de asielprocedure in Denemarken dermate structurele problemen zou vertonen dat zij bij een overdracht aan Denemarken het slachtoffer zou worden van handelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij zulks niet aannemelijk maakt.

Verzoekende partij verwijst naar het wanbeleid van een gezaghebbend persoon in het opvangcentrum van Naestved. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij in voorgaand asielcentrum opgevangen zal worden of dat deze praktijken op heden nog plaats zouden vinden.

Verzoekende partij beweert voorts dat zij als kandidaat-vluchteling slechts toegang zal hebben tot een advocaat na geconfronteerd te zijn met een negatieve asielbeslissing en dat de bezittingen van een asielzoeker in beslag genomen kunnen worden.

Verzoekende partij toont echter op geen enkele manier aan dat zij aan dergelijke praktijken onderworpen zou worden.

In ieder geval dient verweerder te concluderen dat de door verzoekende partij opgeworpen 'tekortkomingen' niet aantonen dat de asielprocedure in Denemarken dermate structurele problemen zouden vertonen waardoor verzoekende partij een schending van art. 3 van het EVRM dient te vrezen bij een overdracht aan Denemarken.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit dat art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (zie ook R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...). Bovendien dient te worden vastgesteld dat de door verzoekende partij voorgehouden schending van art. 3 EVRM niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing, doch uit de beweerdte behandeling die zij zou ondergaan in Denemarken. Terwijl opnieuw dient te worden benadrukt dat verzoekende partij haar rechten in Denemarken dient uit te putten en zich desgevallend aldaar tot de bevoegde autoriteiten dient te wenden.

Verweerder laat gelden dat de louter persoonlijke appreciatie van verzoekende partij voor de behandeling van haar asielaanvraag in België niet opweegt tegen de duidelijk en uitgewerkte regels omtrent de behandeling van asielaanvragen overeenkomstig de Dublin III-verordening.

Verzoekende partij laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in haren hoofde een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van art. 3 EVRM. In het verzoekschrift brengt verzoekende partij een algemeen betoog over beweerdelijke praktijken in Denemarken, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij haar terugkeer een schending van art. 3 EVRM zal ondergaan.

De schending van art. 3 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens, zoals Amnesty International, of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Vooraf dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekster zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België, op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (cf. EHRM 27 april 2010, Miah v. the United Kingdom, § 14 en, *mutatis mutandis*, 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42). Artikel 3 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen (EHRM 21 januari 2011 M.S.S. v. België en Griekenland, § 249). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (zie: *mutatis mutandis*, EHRM 27 mei 2008, N. v. the United Kingdom, § 42, EHRM 28 juni 2011, Sufi and Elmi v. the United Kingdom, §§ 281-292 en EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein v. Nederland en Italië, §§ 70-71).

Tenslotte moet nog specifiek in het kader van de onderhavige zaak, die een Dublinoverdracht naar Denemarken behelst, worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het

systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen werpt de verzoekster op dat zij thans schrik heeft gekregen dat zij zich in Denemarken niet van een asielprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden verzekerd zal zien en dat ook de internationale pers bijzonder kritisch is voor Denemarken. Zij verwijst hierbij naar een krantenartikel van *The Local*, getiteld *“Danish asylum centres under scrutiny after abuse report”* (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 3), waaruit blijkt dat de leider van het *Næstved* asielcentrum fysiek en psychisch geweld gebruikte tegen asielzoekers. Er wordt evenwel op gewezen dat het niet is omdat in een bepaald opvangcentrum door een bepaalde persoon fysiek en psychisch geweld tegen asielzoekers werd gebruikt dat het gaat om systemische fouten in de Deense opvangprocedure waartegen de Deense overheden geen bescherming bieden. Zo blijkt uit het door de verzoekster bijgebrachte artikel dat de directeur van het betreffende centrum onmiddellijk ontheven werd van zijn functie na het bekendmaken van de feiten. Het gegeven dat door de toestroom van asielzoekers op korte tijd verschillende asielcentra dienden te worden geopend waarvoor verantwoordelijk personeel diende te worden aangenomen, en de rekrutering hiervan mogelijk minder zorgvuldig is gebeurd, wijst op zich ook nog niet op ernstige aanwijzingen dat er sprake zou zijn van wijdverspreid misbruik van asielzoekers of systematische problemen in de opvang van asielzoekers. Uit dit artikel blijken dan ook geen actuele structurele tekortkomingen in het opvangsysteem derwijze dat asielzoekers niet langer kunnen worden overgedragen aan Denemarken.

Voorts wijst de verzoekster erop dat kandidaat-vluchtelingen in Denemarken slechts recht hebben op een advocaat nadat zij een negatieve beslissing hebben gekregen. Zij verwijst hierbij naar een door NGO's en gespecialiseerde advocaten opgesteld *“(a)vis important aux demandeurs d’asile récemment arrivés au Danemark”* (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 4) en meent dat dit een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR met betrekking tot het verstrekken van informatie en juridisch advies aan asielzoekers uitmaakt. Hierin wordt immers benadrukt dat asielzoekers vaak niet vertrouwd zijn met de administratieve procedures van het land waar zij asiel vragen en daarom toegang vereisen tot basisinformatie over de asielprocedure, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies. In dit verband kan worden gewezen op de artikelen 19 tot en met 22 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (*Pb.L.* 29 juni 2013, afl. 180, 60). In deze bepalingen wordt het volgende gesteld:

“Artikel 19

Kosteloze juridische en procedurele informatie in procedures in eerste aanleg

- 1. In de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg zorgen de lidstaten ervoor dat verzoekers op verzoek kosteloze juridische en procedurele informatie krijgen, die ten minste inlichtingen over de procedure omvat die zijn toegesneden op de bijzondere omstandigheden van de verzoeker. In het geval van een negatieve beslissing inzake een verzoek in eerste aanleg, verstrekken de lidstaten de verzoekers, op verzoek, naast de overeenkomstig artikel 11, lid 2, en artikel 12, lid 1, onder f), verstrekte informatie, ook informatie teneinde de redenen voor die beslissing toe te lichten en uit te leggen hoe de beslissing kan worden aangevochten.*
- 2. Het verstrekken van kosteloze juridische en procedurele informatie is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.*

Artikel 20

Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging in beroepsprocedures

- 1. De lidstaten zorgen ervoor dat op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de in hoofdstuk V bedoelde beroepsprocedures. Deze rechtsbijstand en vertegenwoordiging omvat ten minste het opstellen van de vereiste procedurestukken alsook de deelname, namens de verzoeker, aan een zitting van een rechterlijke instantie van eerste aanleg.*
- 2. De lidstaten kunnen ook voorzien in kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging in de in hoofdstuk III bedoelde procedures in eerste aanleg. In dergelijke gevallen is artikel 19 niet van toepassing.*

3. De lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep van de verzoeker volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft.

Wanneer overeenkomstig dit lid een besluit om geen kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te bieden, wordt genomen door een andere autoriteit dan een rechterlijke instantie, zorgen de lidstaten ervoor dat de verzoeker recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel om dat besluit bij een rechterlijke instantie aan te vechten.

Bij de toepassing van dit lid zorgen de lidstaten ervoor dat de rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig wordt beperkt en dat de daadwerkelijke toegang tot de rechter voor de verzoeker niet wordt belemmerd.

4. Kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging is onderworpen aan de in artikel 21 vastgestelde voorwaarden.

Artikel 21

Voorwaarden voor het aanbieden van kosteloze juridische en procedurele informatie en van kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging

1. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie wordt aangeboden door niet-gouvernementele organisaties of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten.

De in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt aangeboden door personen die daartoe door het nationale recht zijn erkend of toegelaten.

2. De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging worden aangeboden:

a) uitsluitend aan diegenen die niet over voldoende middelen beschikken; en/of

b) uitsluitend door de diensten van juridische adviseurs of andere raadslieden die door het nationale recht uitdrukkelijk zijn aangewezen om verzoekers bij te staan en te vertegenwoordigen.

De lidstaten kunnen bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging uitsluitend wordt aangeboden in beroepsprocedures overeenkomstig hoofdstuk V voor een rechterlijke instantie in eerste aanleg en niet in verder beroep of bezwaar waarin het nationale recht voorziet, waaronder een nieuwe behandeling of herziening van een beroep.

De lidstaten kunnen ook bepalen dat de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden aan verzoekers die niet langer op hun grondgebied aanwezig zijn op grond van artikel 41, lid 2, onder c).

3. De lidstaten kunnen voorschriften vaststellen betreffende het indienen en behandelen van verzoeken om de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging.

4. De lidstaten kunnen voorts:

a) financiële en/of tijdslimieten instellen ten aanzien van de in artikel 19 bedoelde kosteloze juridische en procedurele informatie en van de in artikel 20 bedoelde kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging, mits die limieten de beschikbaarheid van juridische en procedurele informatie en van de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet willekeurig beperken;

b) bepalen dat de behandeling, wat de honoraria en andere kosten betreft, niet gunstiger mag zijn dan de in het algemeen aan hun ingezetenen verleende behandeling in aangelegenheden die verband houden met rechtsbijstand.

5. De lidstaten kunnen om gehele of gedeeltelijke terugbetaling van de betaalde kosten verzoeken wanneer de financiële situatie van de verzoeker aanzienlijk is verbeterd of indien de beslissing om die kosten te betalen is genomen op basis van door de verzoeker verstrekte onjuiste informatie.

Artikel 22

Recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging in alle fasen van de procedure

1. Verzoekers worden in de gelegenheid gesteld om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten, in alle fasen van de procedure, ook na een negatieve beslissing, te raadplegen over met hun verzoek om internationale bescherming samenhangende aangelegenheden.

2. De lidstaten kunnen toestaan dat niet-gouvernementele organisaties overeenkomstig het nationale recht in de in hoofdstuk III en hoofdstuk V bedoelde procedures kosteloze rechtsbijstand en/of vertegenwoordiging aanbieden aan verzoekers."

Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat asielzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de asielprocedure, waaronder

toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Er blijkt als dusdanig niet dat kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging door een advocaat voorzien door de lidstaat in de procedure in eerste aanleg een absolute vereiste is opdat sprake kan zijn van een asielprocedure die voldoende waarborgen biedt. *In casu* toont de verzoekster niet aan dat de Deense autoriteiten, of door hen aangewezen NGO's of beroepsbeoefenaars in dienst van de overheid of gespecialiseerde overheidsdiensten, asielzoekers vanaf het begin van de asielprocedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken. Evenmin toont zij aan dat er geen tolkdiensten worden voorzien. Gelet op het door de verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde "(a)vis important aux demandeurs d'asile récemment arrivés au Danemark" kan worden aangenomen dat er informatiebrochures bestaan van NGO's en gespecialiseerde advocaten in Denemarken waarin wordt geduid dat asielzoekers voor gratis advies contact met hen kunnen opnemen en waarin de asielprocedure wordt toegelicht en ook enkele basisrichtlijnen worden meegegeven voor het asielgehoor. Verder blijkt op zich ook niet dat asielzoekers zich niet op eigen kosten in eerste aanleg reeds zouden kunnen laten bijstaan door een advocaat. Wel wordt hen enkel door de Staat een vrij te kiezen advocaat toegewezen in de beroepsfase, na het ontvangen van een eerste negatieve beslissing.

Ook de stelling van de verzoekster dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent de richtlijnen van het UNHCR – waarbij zij niet aannemelijk maakt dat deze enig bindend karakter zouden hebben – leidt niet tot de conclusie dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte oordeelde dat er *"geen enkele aanleiding (is) om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren"* en dat de verzoekster *"niet aannemelijk maakt dat zij door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest"*.

Verder werpt de verzoekster op dat uit het artikel *"Une réforme du droit d'asile 'méprisable' au Danemark"* van Human Rights Watch (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 5) en uit het artikel *"Danish parliament approves plan to seize assets from refugees"* van The Guardian (zie stukkenbundel verzoekster, stuk 6) blijkt dat er in het Deense parlement een wet gestemd werd die het mogelijk maakt om de bezittingen van vluchtelingen te confisqueren. Hoe controversieel deze wetgeving ook mag zijn, hieruit blijkt niet dat de asielprocedure in Denemarken onvoldoende waarborgen biedt of dat asielzoekers in dit land, indien vereist, niet zouden kunnen rekenen op gepaste opvangvoorzieningen en bijstand. Het gegeven dat de Deense autoriteiten als tegenprestatie voor het beroep doen op bijstand vanwege de overheid de mogelijkheid hebben om bepaalde bezittingen te confisqueren, waarbij wordt benadrukt dat blijkens de voorgelegde stukken ook voor Deense onderdanen het principe geldt dat men in eerste instantie zijn eigen bestaansmiddelen moet aanspreken vooraleer een beroep te doen op bijstand van de Staat, is op zich genomen ook nog niet van aard om te kunnen volstaan als voldoende zwaarwichtige reden om op algemene wijze te kunnen aanvaarden dat er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling derwijze dat geen enkele asielzoeker nog aan dit land kan worden overgedragen. Bovendien toont de verzoekster, aan wie voor onderhavig beroep het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd toegekend en die ten overstaan van het bestuur tijdens een gehoor op 17 mei 2017 verklaarde *"geen eigen bestaansmiddelen"* te hebben, niet aan dat zij persoonlijk benadeeld zou worden door de door haar in de genoemde artikelen aangehaalde wetgeving. Zij maakt nergens gewag van enige concrete bezittingen die zij ingevolge de Deense wetgeving dreigt te verliezen. Aldus laat zij na de informatie uit de door haar aangehaalde artikelen te betrekken op haar persoonlijke situatie. Bijgevolg maakt de verzoekster niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat op basis van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen en haar verklaringen niet kan worden afgeleid dat *"de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Denemarken in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont waardoor er dient te worden besloten dat ten aanzien van Denemarken niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat de asielprocedure en wetgeving in Denemarken tegenstrijdig is met de bepalingen van het EVRM"*.

Ten slotte werpt de verzoekster op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met haar kwetsbaar profiel als alleenstaande vrouw met een zoontje van vier jaar oud. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat zij *"in België met haar minderjarige zoon (is)"* en dat de gemachtigde *"(i)ndien in dit verband met verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland)"* zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar zoon hierdoor een

kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Denemarken betreffende de opvang (...) van oordeel (is) dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak”, nu “(d)e situatie in Denemarken (...) geenszins (kan) worden vergeleken met die in Italië” daar er “voor Denemarken bezwaarlijk (kan) worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn” en er verder “evenmin (blijkt) dat er concrete aanwijzingen zijn dat betrokkene dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een alleenstaande moeder”. Aldus blijkt dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met het profiel van de verzoekster en hieromtrent, anticiperend op de thans aangevoerde kritiek, nadrukkelijk heeft gemotiveerd. Met haar summier betoog laat de verzoekster na deze motieven te weerleggen, te ontkrachten of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aangetoond.

3.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN